

POSTANOWIENIE

Dnia 11 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa „M...” S.A. w Ł.
przeciwko Samodzielnemu Publicznemu Centralnemu Szpitalowi Klinicznemu
w W.
przy udziale Prokuratora Prokuratury Regionalnej w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 11 maja 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w W.
z dnia 29 marca 2017 r., sygn. akt VI ACa [...] /16,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kwotę 2700 zł (dwa tysiące siedemset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w W. z dnia 29 marca 2017 r. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na wystąpienie istotnego zagadnienia prawnego oraz potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości i rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Według skarżącej konieczne jest rozstrzygnięcie, czy ustawowym wymogiem umowy konsorcjum, zawartej na podstawie art. 23 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo zamówień publicznych (jedn. tekst: Dz. U. z 2017 r., poz. 1579, ze zm., dalej jako: „p.z.p.”) jest wspólne realizowanie przez obu konsorcjantów przedmiotu zamówienia, polegające na takim podziale obowiązków, przy którym konieczne jest współdziałanie w każdej czynności składającej się na realizację przedmiotu zamówienia, czy w sytuacji zawarcia przez podmioty tworzące konsorcjum na podstawie art. 23 p.z.p. (jako wykonawcy), umowy przetargowej z samodzielnym publicznym zakładem opieki zdrowotnej (jako zamawiającym), brak zgody podmiotu tworzącego wynikającej z art. 54 ust. 5 i 6 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (jedn. tekst: Dz. U. z 2018 r., poz. 160 ze zm., dalej jako: „u.d.l.”), wywołuje skutek w postaci nieważności całości umowy przetargowej, czy solidarność czynna zastrzeżona w umowie konsorcjum, na podstawie art. 369

k.c. w związku z art. 23 p.z.p., jest skuteczna wobec pozwanego - zamawiającego, jeżeli postanowienia umowy konsorcjum były znane zamawiającemu przed zawarciem umowy przetargowej, oraz czy zastrzeżenie solidarności czynnej w umowie konsorcjum, załączonej do oferty przetargowej, do której to oferty na podstawie art. 139 ust. 1 p.z.p. stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego, w tym art. 66 § 1 k.c. i *a contrario* art. 68 k.c., a która to oferta została przyjęta bez zastrzeżeń przez zamawiającego, będącego samodzielny publicznym zakładem opieki zdrowotnej, stanowi czynność prawną mającą na celu zmianę wierzyciela w rozumieniu art. 54 ust. 5 u.d.l. Konieczność wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości i rozbieżności w orzecznictwie sądów skarżąca odniosła do art. 23 p.z.p. oraz art. 54 ust. 5 i 6 u.d.l. co do tego, czy zawarcie umowy konsorcjum stanowi naruszenie zakazu wynikającego z art. 54 ust. 5 i 6 u.d.l. oraz art. 23 p.z.p. w związku z art. 367 k.c. i art. 369 k.c. odnośnie do kwestii skuteczności wobec pozwanego (zamawiającego) solidarności czynnej zastrzeżonej w umowie konsorcjum, jeżeli postanowienia umowy konsorcjum były znane zamawiającemu przed zawarciem umowy przetargowej.

Istotność zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) konkretyzuje się w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Zgodnie z utrwalonym poglądem orzecznictwa, przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na przesłankę istotnego zagadnienia prawnego polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151).

Z kolei potrzeba wykładni przepisów prawa budzących wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.), zgodnie z utrwalonym poglądem judykatury, oznacza sytuację, w której w sprawie występuje kwestia o niejasnym charakterze, będąca źródłem istotnych wątpliwości lub różnic

zdań w orzecznictwie, mająca znaczenie dla oceny dochodzonego roszczenia (tak Sąd Najwyższy w postanowieniach: z dnia 26 czerwca 2015 r., III CSK 77/15, nie publ. oraz z dnia 20 listopada 2015 r., III CSK 269/15, nie publ.).

Wbrew twierdzeniom skarżącej wskazane przez nią wątpliwości zostały już - w relewantnym dla okoliczności sprawy zakresie - rozstrzygnięte w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2016 r., I CSK 486/15 (OSNC-ZD 2017, nr 1, poz. 18), wydanym w podobnym stanie faktycznym i prawnym. Odnośnie do wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej w związku z potrzebą wykładni przywołanych przepisów należy zauważyć, że argumentacja skarżącej oraz zakres podnoszonych wątpliwości de facto pokrywa się z pytaniami oraz ich uzasadnieniem, które w ocenie skarżącej, stanowią istotne zagadnienie prawne. W związku z tym także w tym zakresie należy uznać za rozstrzygającą i wystarczającą wypowiedź Sądu Najwyższego zawartą w przywołanym wyroku z dnia 2 czerwca 2016 r. Analogiczne stanowisko zostało przez Sąd Najwyższy wyrażone w postanowieniach z dnia 7 września 2017 r., I CSK 122/17 (nie publ.) i z dnia 7 września 2017 r., I CSK 123/17 (nie publ.), w których odmówiono przyjęcia do rozpoznania skarg kasacyjnych skarżącej, w których w podobny sposób próbowała ona uzasadniać ich przyjęcie do rozpoznania.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 oraz art. 108 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

jw

a.ł.